

Det er jo ikke altid, at Landsthinget er saa heldigt at faae Ros for sine Bemærkninger ved et Lovforslag, men naar den ærede Krigsminister selv fandt, at vi den Gang fortjente Ros, at det var en virkelig Forbedring at have denne Straf, da ser jeg ingen Grund til, at vi nu skulde opgive den.

Jeg har en Bemærkning at gjøre endnu, og den skal gaa i beslægget Retning med, hvad jeg allerede har anført. Det er med Hensyn til Bestemmelsen i Lovens 12te Kapitel § 200. Ogsaa der har Lovforslaget firet, og saa der er foregaaet en Forandring, som jeg finder det meget tvivlsomt, om vi bør gaa ind paa. Saaledes som Lovforslaget gif fra Landsthinget i sin Tid, var der i det optaget den Bestemmelse, at den Paagjældende ikke kunde fordrø Sagen henvist til Retten, naar Spørgsmaalet kun var om et disciplinært Middel, eller Frettesattelse, eller — og det er udeladt i Lovforslaget — Bagtarrest indtil 6 Dage, eller en dermed beslægget anden Fængselsstraf. Det forekommer mig, at det er meget misligt at udelade denne Bestemmelse. Selv en saadan Bagatelaffære som indtil 6 Dages Bagtarrests Anvendelse skal nu kunne fordres frem for en Krigsret. Det undrer mig, at det ærede Medlem, der har talt saa meget om Lovens Ufuldstændighed lige overfor Søværnet, ikke har gjort opmærksom paa, at dette jo vil fremkalde en Række af Krigsretsager ombord i Skibene. En Krigsret ombord i et Skib har, saavidt mig bekjendt, altid været anset som en stor Affære; men saadanne store Affærer kunne blive dagligdags, naar selv en Skjendelse af enhver som helst Aarrest paa en Dag skulde kunne berettigede den Paagjældende til at kræve Dom. Jeg kan ikke nekte, at det forekommer mig atter at være af de Punkter, som lettelig udsætte Befalingshavende for at miste Vaaben overfor Uorden fra Mandstabsets Side. Den ærede Minister vil saaledes se, at i det Mindste for mit Bedkommende tør jeg ikke give noget Løfte om, at vi ville bringe Sagen tilbage til det Standpunkt, hvorpaa han stillede sig ved dens 3die Behandling i Folkethinget. Men Et kan jeg love, nemlig at vi skulde denne Gang som tidligere gjøre Loven til Gjenstand for omhyggelig Overveelse, og at Landsthinget i saa Henseende skal træde nu 3die Gang at sætte sit Præg paa Loven, som vi have gjort det og vistnok med nogen Fortjeneste gjort det tidligere.

Krigs- og Marineministeren (Haffner): Jeg kan ikke Andet end takke den ærede Læser, som nu satte sig, for for hans sidste Udtalelse. Det skulde glæde mig overordentlig, om det ærede Landsthing vilde blive i Stand til at sætte sit Præg paa denne Lov i indværende Samling, selv om dette Præg skulde gaae imod min Opfattelse af, hvad der bør indeholdes i Straffeloven. Det staar for mig som noget saa

overordentlig Bigtigt, at vi ikke igjen lade Behandlingen af dette Lovforslag glide paa en Maade ubemærket hen. Den ærede Landsthingsmand udtalte i Begyndelsen af sit Foredrag, at man vilde finde det helt naturligt, naar Landsthinget her fulgte de ældre og erfarne Befalingsmand, som det er saa heldigt at talle i sin Midte. Jeg finder det saare naturligt, at Landsthinget gaar den Vej, som den ærede Læser paaviste, og jeg har ikke i mine Udtalelser fremset Noget, som kunde indeholde en Opfordring til at følge en anden Fremgangsmaade. Ved samme Leilighed beslaage den ærede Landsthingsmand, at de Udtalelser, som Ministeren havde indhentet fra høiere Befalingsmand i Hæren og Flaaden, ikke forelaa her for Thinget, og den ærede Landsthingsmand udtalte tillige, at Ministerens egne Ord jo tydede hen paa, at det ikke var uden Betænkelighed, at han var gaaet til den Affattelse af Lovforslaget, som det havde faaet. Meddelelsen af de stedfundne Udtalelser kan lige saa lidt finde Sted her i Thinget som i det andet Thing. Jeg oplyste der, at jeg ved Behandlingen af Straffeloven denne Gang ikke havde fundet mig foranlediget til at indhente skriftlige Erklæringer om de Forandringer, som jeg ansaa det for hensigtsmæssigt og rigtigst at foretage i det ældre Lovforslag, men jeg har paa den anden Side heller ikke udtalt et eneste Ord, som tyder hen paa, i hvilken Retning disse Befalingsmænds Udtalelser gif. Jeg har ikke sagt, at jeg har kunnet støtte mig til Udtalelser af Den og Den, som fuldstændig har bifaldet min Opfattelse af Stillingen; jeg har kun udtalt, at det var, efter at jeg havde raadført mig med dem, at jeg var kommen til en Overbevisning. De Udtalelser, der ere fremkomne, enten de er gaede med eller imod min Anskuelse, maa jo kunne være af en saadan Natur, at de kunne være afgjørende for mig med Hensyn til den Stilling, som jeg troede det rigtigst at indtage. Den ærede Landsthingsmand gjorde dernæst gjældende, at der var en høj Grad af Sandsynlighed for, at Thinget ved at følge de erfarne Befalingsmand, som det talte i sin Midte, og ved sin egen Betragtning af Forholdet vilde komme til det Resultat, at man ikke kunde undvære kortvarige, intensive Straffe, og navnlig henviise den ærede Landsthingsmand til Udtalelser, der vare fremkomne fra den ærede 7de Landsthingsmand for 1ste Kredts (Carstensen) for Flaadens Bedkommende, hvori den ærede Landsthingsmand gjorde stærkt gjældende Nødvendigheden af at bibeholde Bøiestrafen for Flaaden. Jeg maa sige, at, da jeg hørte den ærede 7de Landsthingsmand for 1ste Kredts (Carstensen) udtale sig om Forholdene ombord, om Bestemmelserne i Straffeloven, om Nødvendigheden af strengere, intensivere Straffe, troede jeg, at han vilde være kommen til en anden Konklusion end den, han kom til, nemlig Fordringen om Bøiestrafen for Flaadens Bedkommende. — Det